

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας των αιώνων, γραμμένη από τον Γάλλο ιστορικό Φοίβκ Μπρατάνο)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Έλενη, η κόρη του Διός και της Λήδας, η ωραιότερα των γυναικών, αφού άπήχθη από τον ήρωα Θησέα, ο οποίος την ώδηγησε στας Άθήνας, ξαναγυρίζει μετά τον θάνατό του στη Σπάρτη, όπου παντρεύεται τον βασιλέα Μενέλαο και ζή μαζύ του εύτυχισμένα. Τήν ίδια εποχή ζή στο όρος Ίδα της Τροίας, ο ωραίος θοσκός Πάρις, τον οποίο ο πατέρας του βασιλεύς Πρίαμος είχε παραδώσει σ' έναν ύπηρέτη του για να τον σκοτώση, επειδή του προφήτευσαν πως τὸ παιδί του αυτό γινόνταν αίτια τής καταστροφής τής χώρας του. Μά ο ύπηρέτης τον λυπήθηκε και άφησε τον Πάρι να ζήση.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Στους γάμους του Πηλέως και της Θέτιδος — των γονέων του Άχιλλέως — ή θεότης Έρις ή Διχόνοια έρριξε σέ κάποια στιγμή επάνω στο τραπέζι του συμποσίου ένα χρυσό μήλο και φώναξε:

— Για την πιό ωραία !

Μέ τά λόγια της αυτά έννοουσε ότι τὸ χρυσό μήλο άνήκε δικαιωματικά στην πιό ωραία από τις θεές που συμμετείχαν στο γαμήλιο γλέντι.

Μά ποιά ήταν τάχα ή πιό ωραία ; Η Ήρα, ή Παλλάς Άθηνά ή ή Άφροδίτη ; Καμμιά από τις τρεις αυτές μεγάλες θεές δέν έννοουσε να παραδεχθῆ την άλλη ωραιότερή της. Έτσι άρχισε μιá ζωηρή φιλονεικία μεταξύ τους για τὰ καλλιστεία, ή οποία σύγουρα δέν θα είχε ποτέ τέλος αν δέν επενέβαινε ο Ζεύς και δέν τις ύποχρέωνε να πᾶνε στο όρος Ίδα, και να παρουσιαστούν στον ωραίο θοσκό Πάρι, για να άποφανθῆ αυτός ποιά ήταν ή ωραιότερη.

Όδηγούμενες λοιπόν από τον Έρμη, ή τρεις θεές, έφθασαν στον Ίδα κι' εκεί λούστηκαν στα γάργαρα νερά που κυλούσαν στις πηγές του. Ήταν πολύ φυσικό να θέλουν να είνε και καθαρές σέ μιá τέτοια περίσταση. Έπειτα παρουσιάστηκαν κ' ή τρεις μαζύ στη σπηλιά, στην οποία κατοικούσε ο Πάρις.

Φαίνεται ωστόσο πως την εποχή εκείνη οί δικασταί έδωροδοκούντο εύκολα και ότι αυτό ήταν γνωστό και στους ίδιους τους θεούς του Όλύμπου. Έτσι ή Ήρα ύποσχέθηκε στον Πάρι αν θα διάλεγε αυτήν ως την πιό ώμορφη, την αυτοκρατορία τής Άσίας, ή Άθηνά πάλι του ύποσχέθηκε δόξα και πολεμικούς θριάμβους κ' ή Άφροδίτη τέλος του ύποσχέθηκε την ωραία Έλενη.

Ο Πάρις είχε θαμπωθῆ απ' τὰ άσύγκριτα θέληγτρα των τριών θεαινών κι' έτσι δέν ήξερε ποιά να διαλέξη ως την ωραιότερη. Γι' αυτό και άποφάσισε να δώση την ψήφο του σ' εκείνη που του προσέφερε τὸ καλύτερο δώρο.

Και έδωσε την ψήφο του στην Άφροδίτη, προτιμώντας την ωραιότερα των γυναικών από την αυτοκρατορία που του έταζε ή Ήρα κι' από τή δόξα και τους θριάμβους που του ύπέσχετο ή Άθηνά.

Η παράδοσις λέει σχετικώς ότι ή θεία Άφροδίτη, ύποσχέθηκε στον Πάρι την Έλενη, θέλοντας να τιμωρήση έτσι τον Μενέλαο, ο οποίος τής είχε ζητήσει κάποια χάρι και τής είχε ύποσχεθῆ μιá θυσία αν του την έκανε. Μά όταν ή Άφροδίτη του έκανε τή χάρι που τής ζήτησε, ο Μενέλαος παραμέλησε να τής προσφέρει την θυσία. Αυτό δέ ήταν μιá μεγάλη προσβολή, την οποία οί θεοί του Όλύμπου δέν συγχωρούσαν.

Όπως είπαμε και πριν, ο Πάρις ξεχώριζε ανάμεσα σ' όλους τους θοσκούς του όρους Ίδα για την ώμορφιά του προσώπου του και του κορμιού του και για τὰ πνευματικά του χαρίσματα. Μιá μέρα λοιπόν, ο βασιλεύς Πρίαμος, προκειμένου να δοθούν στην πρωτεύουσά του μεγάλες έορτές, έστειλε τους ύπηρέτες του στον Ίδα για να θρουν εκεί τον ωραιότερο ταύρο, ο οποίος θα προσεφέρετο ως έπαθλο στον νικητή των άγώνων που θα γινόντουσαν μαζύ με τις έορτές. Οί άπεσταλμένοι του Πριάμου διάλεξαν έναν από τους ταύρους του κοπαδιού του Πάριδος και άκριβώς εκείνον που αυτός άγαπούσε περισσότερο. Τον έπήραν λοιπόν μαζύ τους στην Τροία.

Ο Πάρις όμως που δέν ήθελε να στερηθῆ τὸ άγαπημένο του ζωο, τους άκολουθήσε κι' αυτός με την πρόθεσι να συμμετάσχη στους άγώνες, να νικήση και να ξαναπάρη έτσι τὸ ζωο του.

Και πραγματικά, ο ωραίος θοσκός έθριάμβευσε στους άγώνες και νίκησε και τους ίδιους του τους άδελφούς. Ένας απ'

αυτούς τότε, ο Διόφοβος, που είχε χαρακτηρα θίαιου και παράφορο, τράβηξε τὸ σπαθί του για να χτυπήση τον θοσκό, ο οποίος είχε τολμήσει να συναγωνισθῆ μ' ένα βασιλόπουλο σαν κι' αυτόν.

Ο Πάρις, για να σωθῆ, κατέφυγε στα σκαλοπάτια του ναού του Διός. Εκεί όμως έμενε ή αδελφή του Κασσάνδρα, ή οποία ήταν προικισμένη με έξαιρετική μαντική δύναμι. Μόλις λοιπόν τον είδε, μιá άστραπή φώτισε τὸ μυαλό της, τον άναγνώρισε και ρίχθηκε στην άγκαλιά του φωνάζοντας:

— Άδελφέ μου ! Άδελφέ μου !

Ο Πρίαμος κι' όλη ή βασιλική οικογένεια τής Τροίας χάρηκαν ύπερβολικά ξαναθρίσκοντας ένα παιδί που από χρόνια τὸ θεωρούσαν για πεθαμένο. Τὸ ίδιο χάρηκε κι' ο λαός και νέες μεγαλοπρεπείς έορτές έγιναν στην Τροία για την άνεύρεσι του Πάριδος.

Έτσι ο Πάρις ξαναγύρισε στο παλάτι του πατέρα του, όπου όλοι τον άγαπούσαν και τον τιμούσαν.

Μά ούτε οί δεσμοί του γάμου του με την Οινόνη, μιá από τις πιό χαριτωμένες Νύμφες του Ίδα, ούτε ή πολυτέλεια με την οποία ζούσε στα άνάκτορα του πατέρα του, δέν μπορούσαν να κάνουν τον Πάρι να ξεχάση την ωραιότερη των γυναικών που του είχε ύποσχεθῆ ή θεά του Έρωτος για να τον άνταμείψη για την ψήφο τής προτιμήσεως που τής είχε δώσει. Ένας άσυγκράτητος έρωσ για την Έλενη είχε φουντώσει μέσα στην καρδιά του που ούτε ο χρόνος, ούτε τίποτε δέν μπορούσε να τον σβύση.

Στὸ τέλος, μη μπορώντας ν' άνθέξη περισσότερο στο πάθος του, άποφάσισε να πάη να θρῆ την Έλενη. Του κάκου ο πατέρας του κ' ή μητέρα του, ο βασιληάς Πρίαμος κ' ή θεία Έκάθη, οί σαράντα ένέα άδελφοί του και άδελφές του, προσπάθησαν να τον άποτρέψουν από τὸ σχέδιό του, του κάκου ή αδελφή του, ή μάντισσα Κασσάνδρα έτρεξε με τὰ μαλλιά λυμένα ως τὸ λιμάνι, όπου θα έπιβιβαζόταν στο καράβι που θα τον ώδηγούσε στην Έλλάδα και τον έπιασε από τὰ ρούχα του, φωνάζοντάς του απελπισμένα:

— Που πᾶς ; Που πᾶς ; Όταν θα ξαναγυρίσης, θα φέρης μαζύ σου τή φωτιά που θα μᾶς κάψη όλους...

Ο Πάρις, χωρίς ν' άκούη τίποτε, έπιβιβάστηκε στο καράβι που είχε φτιάξει έπίτηδες γι' αυτόν τον σκοπό κι' έπειτα από ένα ταξίδι άρκετών ημερών, άποβιβάστηκε σ' ένα μικρό όρμο τής Πελοποννήσου, ντυμένος με ύπέροχα ρούχα, λάμποντας όλος από χρυσάφι, με όλη την πολυτέλεια των θαρθάρων, γιατί οί Έλληνες θεωρούσαν ως θαρθάρους τους Τρώας, τους οποίους άποκαλούσαν περιφρονητικά δαμαστάς άλόγων.

Συνοδευόμενος από λαμπρή και πολυάριθμη ακολουθία, ο Πάρις, έπειτα από μερικῶν ημερών δρόμον, έφτασε μπρος στα ύψηλά και σκυθρωπά τείχη τής Σπάρτης, τής πολιτείας με τις ωραίες γυναίκες και τους σκληρούς στρατιώτας, στην οποία ή όρσειρά του Ταυγέτου με τους άπόκρημνους θράχους της, με τους μαύρους δρυμούς της και τους όρμητικούς χειμάρρους της άποτελούσε ένα άπόρρητο φυσικό φρούριο.

Η πύλες τής Σπάρτης άνοιξαν άμέσως μπροστά του.

Ο βασιληάς Μενέλαος, μαζύ με την σύζυγό του, τή θεία Έλενη έκανε στον έπίσημο ξένο τή λαμπρότερη ύποδοχή. Του έδειξε τις ώμορφιές και τὰ άξιοπερίεργα της πρωτεύουσας του και των περιχώρων και τον έγκατέστησε στο παλάτι του, όπου του παραχώρησε ένα λαμπρό διαμέρισμα.

Μά ή Έλενη, παρ' όλα τὰ φλογισμένα θλέμματα που τής έρριχνε τὸ νεαρό και ώμορφο βασιλόπουλο τής Τροίας, φαινόταν έντελώς άδιάφορη στο πάθος που του θασάνιζε την καρδιά, — τόσο μάλιστα ώστε ο Πάρις είχε άρχισει να δυσανασχετῆ κατά τής Άφροδίτης που έχχνούσε τις ύποσχέσεις της.

Έξαφνα όμως τότε ο Μενέλαος έφυγε για την Κρήτη, όπου πήγαινε να κανονίση κάποια κληρονομική ύπόθεσι. Φεύγοντας μάλιστα ο βασιλεύς τής Σπάρτης, συνέστησε μ' άφέλεια στην σύζυγό του να προσέχη τον ξένο τους και να φροντίση ούτως ώστε να μη του λείψη τίποτε κατά την διάρκεια τής άπουσίας του.

Έτσι ο πιό ωραίος άνδρας και ή πιό ωραία γυναίκα όλου του κόσμου θρέθηκαν μόνοι μέσα στο άρχαίο παλάτι των θαιαιών τής Σπάρτης.

Ο Πάρις φορούσε τώρα ένα μακρὸ χιτῶνα χρώματος ύσκίνθου και τὸ έθνικό καπέλλο τής πατρίδας του, δηλαδή τον περίφημο

Η θεά Άφροδίτη

κόκκινο φρυγικό σκούφο, με τόν οποίο συνηθίζουν σήμερα οι Γάλλοι να παρουσιάζουν τη δημοκρατία τους. Η Έλένη του είχε δηλώσει ότι τόν προτιμούσε έτσι παρά με τὰ πολυτελή ρούχα, τὰ όποία φορούσε προηγουμένως.

Από τη στιγμή που ο γενναίος Μενέλαος έγκατέλειψε τὸ σπίτι του, ὁ ὠραίος βοσκός του Ίδα δέν μπόρεσε πειά να συγκρατήσει τὸ πάθος που του βασάνιζε τὴν καρδιά. Καί τὴν ἴδια μέρα, πέφτοντας γονατιστός μπροστά στην Έλένη, τῆς ἔκανε τὴν ἔξομολόγησί του.

— Κόρη τῆς Λήδας, τῆς εἶπε, γιατί να ἔξακολουθήσω να προσποιούμαι; Γιατί να ἔξακολουθήσω να κρύβω μιὰ φλόγα που με προδίδει με τὴ λάμψη τῆς; Δείξου πονετική στὸν ἔρωτά μου... Μὴν ἀκούσεις τὴν ἔξομολόγησί μου με πρόσωπο σκληρό, ἀλλὰ ἀκούσέ τὴν με τὸ χαμόγελο που ταιριάζει στὴν ὠμορφιά σου. Φλογίζομαι ὀλόκληρος ἀπὸ μιὰ ἔλπιδα που τὴν ἀναψε μέσα μου, ἢ μητέρα, θεὰ τῶν ἐρώτων, ἢ οὐρανια Ἀφροδίτη. Ἐκείνη μάλιστα μ' ἔκανε νάρθω ἔδω... Ἐκείνη μου ὑποσχέθηκε πὼς θ' ἀνταποκριθῆς στὸν ἔρωτά μου... Κι' ἐγὼ ἀκολούθησα τὶς συμβουλές τῆς μεγάλης ἀπὸ τῆς θεᾶς που προστατεύει τὸν ἔρωτά μου... Ὅταν ξεκίνησα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς πατρίδας μου, αὐτὴ εὐνόησε τοὺς ἀνέμους που μ' ὠδήγησαν ὡς ἔδω... Ἄς εὐδοκίση τώρα κι' ἄς διευθύνῃ καί τὰ κύματα τῆς καρδιάς μου, ὅπως εὐνόησε τὰ κύματα τῆς θάλασσας κι' ἄς κἀνῃ ν' ἀράξουν ἢ ἐπιθυμίες μου στὸ λιμάνι που λαχταράω! Ἡ φωτιά που με καίει δέν γεννήθηκε ἔδω, μὰ τὴν ἔφερα μαζί μου. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασί τῆς ἐπιχείρησα τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξίδι... Καί δέν ἦρθα να κἀνω ἐμπόριο καί να κερδίσω χρήματα σ' αὐτὸν τὸν τόπο...

Ἐχω ἀρκετὰ καί εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὰ που ἔχω... Κι' οὐτε ὡς περιηγητῆς ἦρθα ἔδω... Ἐσένα ἦρθα να ζητήσω, ἔσένα που ἢ ξανθὴ Ἀφροδίτη ὑποσχέθηκε στὸν ἔρωτά μου. Τὸ πρόσωπό σου, ἢ σκέψι μου μου τὸ ἀποκάλυψε πρὶν ἀκόμα τὸ ἀντικρύσω καί ἢ φήμη σου μου ἔδειξε τὰ χαρακτηριστικά σου...

Με πλήγωσαν ἀπὸ πολὺ μακρὰ τὰ γρήγορα θέλη ἑνὸς τόξου... Εἶνε καταπληκτικὸ λοιπὸν ὅτι σ' ἀγαπάω;... Ἐτσι τὸ ἀποφάσισε ἢ μοῖρα καί μάταια θέλησα να ξεφύγω ἀπὸ τὴν θέλησί τῆς...

Ἄκου, Έλένη... Πρὶν ἀκόμα γεννηθῶ, ὅταν θρισκόμουν ἀκόμα στὰ σπλάγγνα τῆς μητέρας μου, εἶδε ἐκείνη στὸ ὄνειρό τῆς ὅτι ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς ἔβγαινε ἕνας φλογισμένος πυρός. Ξύπνησε τρομαγμένη καί διηγήθηκε τὸ ὄνειρό τῆς στὸν πατέρα μου τὸν βασιλέα Πρίαμο, ὁ ὁποῖος συμβουλευθῆκε τοὺς μάντις. Ἐκείνοι του προφήτευσαν τότε ὅτι τὸ Ἴλιον θὰ καταστρεφόταν μιὰ μέρα ἀπὸ μιὰ φωτιά που θάβασε ὁ γυιός του Πάρις. Αὐτὴ ἢ φωτιά καίει πάντοτε, Έλένη: Εἶνε φωτιά τῆς καρδιάς μου...

Ὁ Πάρις, ἔξιςτόρησε κατόπιν στὴν Έλένη πὼς οἱ γονεῖς του, τρομαγμένοι ἀπ' αὐτὴν τὴν προφητεία, θέλησαν να τὸν θανατώσουν μὸλις γεννήθηκε καί πὼς κατάρθωσε να σωθῆ καί να γίνῃ βοσκός στὸ ὄρος Ίδα.

Κανένας, ἔξακολουθήσε, δέν ἤξερε πὼς εἶμαι βασιλόπουλο, μὰ ἢ ὠμορφιά τῆς ψυχῆς μου καί ἢ δύναμις του κυρμιού μου ἐπρόδιδε τὴν εὐγενικὴ καταγωγή μου.

Καί, ἀφοῦ τῆς διηγήθηκε τὰ παιδικὰ του χρόνια, ὁ Πάρις ἔφτασε στὴν περίφημη «Κρίσι» του μεταξὺ τῶν τριῶν μεγάλων θεαινῶν του Ὀλύμπου.

Υπάρχει μέσα στις δεντρόφυτες κοιλάδες του Ίδα, ἕνα ἐρημικὸ μέρος, γεμάτο μαύρα ἔλατα, ὅπου οὐτε εἰρηνικὰ πρόβατα βόσκουν, οὐτε καπριτσιάρικες γίδες, οὐτε χαδιάρικα βώδια.

Ἐκεῖ λοιπὸν, μιὰ μέρα, σκαρφαλωμένος στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ ἔλατου, ἄφηνα τὸ βλέμμα μου να πλανιέται στὰ τεῖχη τῆς Τροίας, στις ψηλές τῆς στέγες καί μακρὰ στὰ γαλάζια νερά τῆς θάλασσας. Ξαφνικὰ τότε ἀκουσα βήματα που ἔκαναν τὴν γῆ να τρέμῃ καί γυρίζοντας ἀντίκρυσά μπροστά μου τὸν Ἐρμῆ με τὸ χρυσὸ κηρυκεῖο του. Κοντὰ του ἢ τρεῖς θεές, ἢ Ἡρα, ἢ Ἀθηνᾶ κ' ἢ Ἀφροδίτη ἀκουμπούσαν κάτω στὴν γῆ τὰ λεπτὰ πόδια τους. Ἀπόμεινα σασιτισμένος, κυριεύθηκα ἀπὸ φόβο καί τὰ μαλλιά μου ἀ-

νωρθώθηκαν.

— Μὴ φοβᾶσαι, μου εἶπε ὁ Ἐρμῆς. Μὴ φοβᾶσαι κι' ἀκούσέ με: Ἀυτὲς ἢ τρεῖς θεές φιλονεικοῦν. Δώσε λοιπὸν ἕνα τέλος στὸν καὶ γὰ τους καί πὲς ποιά ἀπὸ τὶς τρεῖς εἶνε ἢ πιὸ ὠμορφῆ.

Ὁ Ἐρμῆς μου εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἐν ὀνόματι του Διὸς κι' ἔξαφνα ξανάφυγε πρὸς τὰ ἄστρα, ἀκολουθῶντας τὸν δρόμο τῶν αἰθέρων. Ἐγὼ συνῆλθα τότε, ξανάγινα τολμηρὸς κι' ἄρχισα να ἔξετάζω τὶς τρεῖς θεές. Κ' ἢ τρεῖς ἦσαν ἄξιες να νικήσουν καί θάθελα, ὡς κριτῆς, να δώσω τὸ θραβεῖο σὲ ὅλες, ἂν καί μιὰ ἀπ' αὐτές, μου ἄρεσε ἀκόμα περισσότερο ἢ θεὰ τῶν Ἐρώτων, ἢ Ἀφροδίτη. Τότε κι' αὐτὲς μέσα στὴν ἐπιθυμία τους να θριαμβεύσουν, προσπάθησαν να μ' ἐπηρεάσουν πρὸςφέροντάς μου ὑπέροχα δῶρα. Ἡ Ἡρα μου ὑποσχέθηκε ἕνα θρόνο, ἢ Ἀθηνᾶ δύναμι καί δόξα καί ἢ Ἀφροδίτη τέλος μου ὑποσχέθηκε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο:

— Θὰ σὲ κἀνω ἐγὼ ν' ἀγαπήσης τὴν κόρη τῆς ὠραίας Λήδας, που εἶνε ἀκόμα ὠραιότερη ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς καί ν' ἀγαπηθῆς ἀπ' αὐτή... Θὰ σοῦ χαρίσω τὰ φιλιὰ τῆς.

Αὐτὰ εἶπε ἢ Ἀφροδίτη, ἐγὼ δέχθηκα τὸ δῶρο τῆς καί τὴν ἀνακῆρυξα τὴν πιὸ ὠμορφῆ ἀπὸ τὶς δύο.

Ὅταν ξαναγύρισά στὸ παλάτι του πατέρα μου μ' ἀγάπησαν πολλὲς βασιλοπούλες, ὅπως, ὅταν ζούσα στοὺς δρυμούς, μ' εἶχαν ἀγαπήσει πολλὲς νύμφες καί ναιάδες. Μὰ ἐγὼ μόνον ἔσένα ἤθελα ὡ κόρη του Τυνδάρεω, ἔσένα που σ' ἔβλεπα τὶς νύχτες στὰ ὄνειρά μου...

Στὸ τέλος δέν μπόρεσα να ὑποφέρω περισσότερο τὸν ἔρωτά σου. Ἐβῆλα καί μου ἔφτιαξαν ἕνα καράβι για νάρθω να σὲ θρῶ...

Τὴ στιγμή που ἦτανε να ξεκινήσω ἢ ἀδελφή μου Κασσάνδρα μου προφήτεψε ὅτι ταξίδι μου θὰ ἀναβε μιὰ μεγάλη πυρκαϊά. Ἐλεγε τὴν ἀλήθεια, μὰ ἐγὼ δέν τὴν ἀκουσα... Καί ἦρθα. Μόλις σὲ εἶδα ἢ καρδιά μου ξεχείλισε ἀπὸ μιὰ καινούργια συγκίνηση... Ἦσουν πιὸ ὠμορφῆ κι' ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη τὴν ἴδια...

Ἄ! πόσο καταλαβαίνω τώρα τὸν Θησέα που σ' ἔκλεψε... Μὰ κατόπιν σὲ ἔχασε... Γενοῦ δική μου καί θὰ δῆς πόσο σταθερὸς θὰ εἶμαι στὰ αἰσθήματά μου... Ἡ φλόγα τῆς καρδιάς μου δέν θὰ σβύσῃ ποτέ.

Δέν εἶμαι ἔξ ἄλλου ἄνθρωπος, ἀπὸ ταπεινὴ γενειά... Εἶμαι βασιλόπουλο καί δέν θὰ κοκκίνισῃς ἂν γίνῃς γυναίκα μου.

Ἐχω προμάμμη μιὰ ἀπὸ τὶς Πλειάδες, τὴ μητέρα του Δαρδάνου, του πρώτου βασιλέως τῶν Τρώων. Ὁ πατέρας μου, ὁ εὐγενὴς Πρίαμος, κυβερνάει στὴν Ἀσία ἀπέραντες ἐκτάσεις, πολιτεῖες ἀναρίθμητες με χρυσὰ παλάτια καί με ναοὺς ἄξιους, τῶν θεῶν... Ἄν ἔρθῃς μαζί μου θὰ δῆς τὴν πόλι τῆς Τροίας, ζωσμένη με ψηλὰ τεῖχη καί με μεγαλόπρεπους πύργους. Ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας εἶνε τόσο ἀφθονος, ὡστε ἢ γῆ μὸλις φτάνει για να τὸν θρέψῃ. Ἐνα σπίτι στὸν τόπο μας κλείνει τὰ πλούτη μιᾶς ὀλόκληρης πολιτείας. Καί θὰ πῆς ἂν δῆς τὸν τόπο μας: «Πόσο φτωχὴ εἶνε ἢ Ἑλλάδα...»

Θαυμάζω τὴ Σπάρτη, ὅπου γεννήθηκες, μὰ ἢ Σπάρτη εἶνε φτωχὴ. Σοῦ χρειάζονται πλούτη ὀλόγουρά σου... Ἐδῶ ἢ ὠμορφιά σου δέν θρίσκειται στὸ πλαίσιο τῆς. Οἱ σύντροφοι που ἦρθαν μαζί μου μποροῦν να σοῦ ποῦν με πόσο πλούτο ντύνονται οἱ ἄνδρες στὴ Φρυγία... Φαντάσου λοιπὸν τὸ ντύσιμο τῶν γυναικῶν...

Καί μὴ περιφρονεῖς τοὺς συμπατριῶτες μου. Συmpατριώτης μου ἦταν ὁ Γανυμήδης που κερνάει τώρα τὸ νέκταρ στοὺς θεοὺς, στὸν Ὀλυμπο.

Ἦταν ἀπὸ τὴν Τροία κι' ὁ Τίθων, ὁ θεῖος μου, τὸν ὁποῖον ἢ Ἀδγῆ ἀπήγαγε για να τὸν κἀνῃ σύζυγό τῆς. Ἐπίσης ἀπὸ τὴν Τροία ἦταν καί ὁ Ἀγκύσης, ὁ θεῖος μου, στοῦ ὁποῖου τὴν κλίνη πλάγιασε ἢ Ἀφροδίτη, ἐπάνω στὴν κορυφὴ του ὄρους Ίδα...

Ὅσο για τὴν ἡλικία καί τὴν ὠμορφιά, δέν φαντάζομαι να με παραβάλλῃς με τὸν Μενέλαο... Οὐτε θὰ σοῦ δώσω πεθερὸ σὰν τὸν Ἀτρέα, ὁ ὁποῖος ἔξανάγκασε τὸν ἀδελφό του Θυέστο να φάῃ τὰ παιδιὰ του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Πάρις ὡς βοσκός.